

om det ærede Medlem fra Selsinger ikke er vant til at tage Folk paa deres Ord, kan jeg ganske vist ikke afgjøre. Der er et Par andre Bemærkninger, jeg har at gjøre, og specielt en til det ærede Medlem for Kjersteminde (N. Andersen). Det forundrede mig meget, at det ærede Medlem kunde komme med en saadan Udtalelse, som han kom med, og slaa sig selv fuldstændig til Jorden i sin Argumentation. Han fremhævede nemlig, at ingen Magt paa Jorden kan tvinge Folkethinget til at sige Ja, og ikke desto mindre paa samme Tid som han brugte denne stærke Udtalelse, forlangte han, at Folkethinget skulde bøje sig med Hensyn til det, som han erkjendte, at ingen Magt kan tvinge det til. Det er dog en ganske besynderlig Udtalelse. Thi hvad enten disse 3 Stridspunkter skulde kaldes Nybevillinger eller ikke, vil jeg dog spørge det ærede Medlem, hvem der skal tvinge Folkethinget, hvem der skal tvinge det til at sige Ja eller Nei til det, som ikke behager os. Hvor er i det Hele taget den Magt? Den meget ærede Conseilspræsident spurgte ganske rigtig, hvilke Midler Folkethinget har ihænde til at tvinge denne Sag igjennem. Ja, vi kunne gjerne vende Spørgsmaalet om og spørge, hvilke Midler den høitærede Conseilspræsident har i Hænde. Folkethinget, tror jeg, for Dieblisset bygger ikke paa andre Midler, end hvad der er Ret og Sandhed, og det, tror jeg, er saa gode Midler, som vi i det Hele taget kunne bruge her for Dieblisset. Hele denne Tale om Overenskomstprincippet kan jeg ikke forstaa. Jeg har læst noget i Grundloven i den sidste Tid, og jeg finder ikke Noget der, som i den Forstand tyder paa noget Saadant. Jeg tror, hvert af Thingene for sig har Lov til at hævide sit Standpunkt, og naar man ikke kan blive enig om en Ting, maa man selvfølgelig lade den falde. Spørgsmaalet er vist neppe her i det Hele om Overenskomst. Sagen staar idetmindste saaledes for mig, at, hvad enten Striden dreier sig om 3 Punkter eller om 2 Punkter eller om 1 Punkt, er det aldeles uden Betydning. Det er hos mig en Forsatningskamp, naturligvis ikke i den Forstand, at der skulde være Tale om nogen Revision, men det som ligger paa Bunden — og det er jeg glad ved at vide, at det staar ligesaa klart for Befolkningen, ogsaa for dem her i Kjøbenhavn som for Rigsdagsmændene — det er, at Valgretten og Bevillingsretten staar paa Spil. Den høitærede Conseilspræsident ryster paa Hovedet. Jeg vil tillade mig at sige: Er det ikke Bevillingsmyndigheden og Valgretten, der staar paa Spil, veed jeg ikke, hvad det er det høitærede Ministerium vil sætte igjennem. Naar Folkethinget ikke har Lov til at sige Nei — jeg vil nu endogsaa

hævide, at Folkethinget har konstitutionel Ret til at sige Nei endog til Bevillinger, som tidligere have staaet paa Finansloven — naar altsaa Folkethinget kan tvinges til at sige Ja, veed jeg ikke, hvor Valgretten eller Bevillingsretten er; saa vilde vi altsaa aldrig kunne hævide den Ret, som er given os, og det vilde i Virkeligheden være fuldstændig betydningsløst, at det var et Folkething. Et andet Medlem i det andet Thing talte om, at Folkethinget forlangte, at Landsthinget skulde falde paa Mavens; det er et meget sjønt Udtryk, men jeg tror ikke, nogen Folkethingsmand her har forlangt det. Stillingen er i hvertimod for Dieblisset saaledes, at Landsthinget forlanger, at Folkethinget skal faste sig paa Knae, det vil sige kysse Riset, bøje sig. Nu vil Landsthinget se, om det kan ride det høje Hest og om det er muligt at tvinge Folkethinget, men jeg tillader mig at tro, at det der søger at løfte en Sten, som det ganske sikkert kommer til at lade ligge. Jeg er virkelig ikke af dem, der høre til de Kamplystne, men jeg vil hævide, sjøndt man maaste vilde kunne sige, at det egentlig er aldeles urigtigt at hævide Noget her idag, at, dersom det danske Folkething ikke nu er mægtigt til at optage den Kamp, som nu forestaar, bliver det det aldrig nogensinde i sit Liv. Denne Kamp er saa simpel og tydelig, som Solger Drachmann ganske rigtig synger i den sidste Sang, at enhver Mand, der kan lægge to og to sammen, forstaaer klart hele Stillingen, og naar vi derfor ikke kunne hævide Stillingen nu, tror jeg, at vi absolut i følge Sagens Natur ville komme til at bukke under for stæbse, og jeg antager ogsaa, at det er Grunden, hvorfor det for Dieblisset er saa stor Enstemmighed tilstede her i Folkethinget, idet der vist ikke er Tale om, at en eneste Mand af Oppositionen tænker at vige Ja meget som en eneste Komme. Det særgeligste Punkt i det Hele er imidlertid ikke den Strid, som ligger for, men den Fremtid, vi gaa i Møde — ikke fordi der er nogen Tvivl om, hvem der skal seire i Fremtiden, thi det nærer jeg personlig ingen Tvivl om, Retten vil altid seire, hvad enten der gaar længere eller kortere Tid. Foraaendit nærer jeg altsaa ingen Frygt, men derimod frygter jeg for det Samarbejde, som skal finde Sted i Fremtiden, thi endstjønt denne Session har været meget gold og ufugtbar, vil Fremtiden dog blive mere ufugtbar. Det kan ikke nytte at skjule, at en saadan Konflikt som den, der forestaar for Dieblisset, ja vi kunne lige saa godt efter den høitærede Conseilspræsidents og Folkethingets Udtalelser sige, at vi allerede have Spillet gaende, vil for Befolkningen berede en Fremtid, som vil fordrø Alvor, og som neppe maa overveies; men